

—Santa Anna, un niu d'entitats—

El barri de Santa Anna s'ha caracteritzat, des de sempre, per la seva vitalitat. Tot i ser un barri amb poc comerç, poca indústria i pocs serveis, sempre s'hi ha respirat un caliu especial que ha fet que segurament sigui el barri que més entitats ha donat a la ciutat de Vic. A la dècada dels 70 ja hi havia una associació de veïns constituïda formalment que, a part d'organitzar tot tipus de festes, impulsava la creació d'entitats tant esportives com socials i culturals. Entre d'altres, l'associació va apadrinar el naixement d'un club de petanca (actualment encara actiu amb el nom de Vic-Santa Anna), un grup de caramellaires (que el 1980 es va transformar en l'actual Coral Infantil Xicalla) o una colla de geganters amb en Nicolau i la Maria al capdavant. Que qui són en Nicolau i la Maria? Doncs la parella de gegants de Santa Anna que es van batejar així en honor als primers habitants del barri, els masovers de la masia del Marcé.

Si exceptuem les masies, però, l'origen del barri tal com el coneixem avui es va començar a perfilar a final dels anys 60 i sobretot a principi dels 70 quan dels camps que hi havia al sud-est de l'estadi de futbol Torras i Bages -inaugurat el 1955- van començar a sortir-ne cases unifamiliars com bolets. Els únics edificis que trencaven l'hegemonia dels habitatges unifamiliars eren els pisos del Tennis Vell, que actualment semblen capgrossos al costat dels gegants que més tard es van aixecar a l'avinguda dels Països Catalans (faig servir terminologia gegantera per ser fidel a la tradició de Santa Anna). Durant aquells

primers anys el barri estava partit en dues meitats pel torrent de Sant Jaume que en època d'aiguats havia causat més d'un en-surt. Amb el soterrament del torrent, però, el barri va poder créixer sense entrebancs i durant els anys 80 les cases ja van arribar fins a tocar les naus de *Curtits Codina*. En aquell temps el barri ja s'havia espavilat i tenia pista poliesportiva (construïda pel mateixos veïns), instal·lacions de petanca i també uns vistosos gegants dissenyats per una santanenca il·lustre, la Pilarín Bayés. Però no n'hi havia prou. El veïnat necessitava un centre cívic que servís d'aixopluc per a totes les entitats del barri. I aquest centre va arribar el 1995 i va fer possible que la Coral Xicalla, per exemple, deixés d'assajar en garatges particulars. Amb l'estrena del centre cívic es va inaugurar també un remodelat parc de Santa Anna que actualment és el melic d'un barri que continua creixent i adaptant-se als nous temps, sense perdre caràcter ni identitat.

Què és lo millor de la Plana? El barri de Santa Anna.

I què va dir el marquès? Que com Santa Anna no hi ha res*.

Jordi Sunyer i Ballana

* Càntic que entonàvem els cantaires del grup de caramelles de Santa Anna a final dels anys 70 i principi dels 80.

Hi han participat:

Ana Pérez González / Dolors Macià Serrat / Francisca Zamora Cañada / Gregorio López Aguilera / Hortència Flor De Lis Peinador / Joan Pons Benet / Joan Raurell Farràs / Joaquim Martínez Muñoz / Joaquim Pujadas Codina / Jordi Sunyer Ballana / Jordi Sunyer Parés / Josep Bagaria Serrat / Josep Garriga Sardà / Josep Solà Vila / Juan Gallardo Ruiz / Leonor Sánchez García / Maria Carme Estrada Mata / Maria Dolores Ballana Juvanteny / Mercè Paracolls Molàs Montserrat Carol Crosas / Paula Lara Carrillo / Pere Comerma Casacuberta / Pere Puntí Busquets / Pilarín Bayés De Luna / Provi Dauñi Moreso / Quico Miralpeix Roqué / Ramon Parejo Rono / Rita Molist Alier / Valentí Comas Roure / Vicenta Conde Colomo.

Hi ha col·laborat:

Associació de veïns del barri de Santa Anna
Colla de Geganters del Barri de Santa Anna
Coral Xicalla

Agraïm la cessió de les fotografies i la documentació per aquest projecte a:

Antònia Serrat / Fina Quintana / Hortència Flor de Lis / Joan Pons / Joan Raurell / Joaquim Martínez / Joaquim Pujadas / Jordi Sunyer / Josep Bagaria / Josep Garriga / Josep Solà / Josep Ylla-Català Genís / Maria Carme Estrada / Maria Dolores Ballana / Miquel Macià / Pere Comerma / Pere Puntí / Provi Dauñi / Quico Miralpeix / Rita Molist / Santí Ponce Vivet / Valentí Comas / Vicenta Conde.

Santa Anna

Imatge de l'any 1962. El camí de Vic a Taradell i al fons can Pelat

Els veïns i veïnes comenten que el nom del barri no saben ben bé d'on surt, però la majoria estarien d'acord que prové del nom de la mare d'un industrial pelleter, que es deia Anna i que va fer construir unes cases al barri.

Bona part de la gent que es va instal·lar al barri venia de pagès, de Sau i de pobles del voltant de Vic. A la ciutat ja hi treballaven i finalment decidiren quedar-s'hi a viure.

Vista del carrer Països Catalans amb el Club Tennis Vic

Quan es va començar a construir el barri quedava molt allunyat de Vic.

Moltes cases van ser fetes per als treballadors d'una coneguda fàbrica de pell de la ciutat. En aquell temps els obrers podien fer les hores extres que volien i podien comprar la casa amb la condició de no vendre-se-la abans de deu anys.

Primeres cases

Un veí recorda que van anar a viure al barri l'any 1960. No hi havia pràcticament res. A casa no hi tenien llum i la van treure d'altres cases amb un cable molt llarg. El torrent de Sant Jaume sortia a tocar de les parets de l'habitatge. Des del menjador veia el Club Tennis Vic.

Més cases del barri

Nens i nenes amb un ninot de neu

Construint cases

La majoria de persones que van arribar al barri ho van fer després de casar-se. Això va comportar que al cap de quatre o cinc anys tothom tingués mainada. Per tal que els nens estiguessin junts els muntaven activitats. Entre les famílies s'intercanviaven serveis: un agafava els fills d'uns i els duia a l'escola, mentre l'altre ho feia al vespre per una activitat diferent, etc.

“Érem matrimonis joves i amb quatre dies vam ser tots amics”, comenta un veí.

Els nens i nenes jugaven al carrer i els únics grafitis que hi havia eren les pilotades a les parets de les cases. Els pares hi donaven un cop de mànegua i s'havia acabat el problema.

La casa del Marcé amb els treballadors del camp

Als inicis del barri no hi havia Pla d'Urbanisme. Un constructor, que va col·laborar molt en el seu creixement, dibuixava els plànols sense nivells i desnivells.

Els carrers es van començar a asfaltar a principis dels anys 70. El 1973, però, el carrer Botànic Micó encara era de fang, comentava una veïna.

Un veí amb la seva moto. Al fons, la torre de la plaça Moragas i, a la dreta, els pollancrea a la zona on hi ha ara el centre cívica

Pel mig de la pollancreda hi passava una dreuera que anava a sortir on ara hi ha la piscina de l'estadi.

El car d'un veí situat on ara hi ha el supermercat

Santa Anna

Can Pelat

La veïna que va viure a can Pelat des de 1956 explica que abans que es poguessin vendre els seus productes com la llet, els ous, les verdures ... la vida a la casa era molt solitària. Des de La Calla fins a la casa era tot fosc, no hi havia enllumenat de cap tipus.

Una altra veïna afegeix que quan anaven a comprar els ous i la llet a can Pelat hi anaven amb una llanterna perquè no hi havia llum. Quan veïen a la llunyania un altre petit punt de llum pensaven “mira, ja torna un altre client!”

En un camp al costat de can Pelat hi pasturaven les ovelles d'en Quel de les cabres. Un veí recorda l'expressió que deia sovint: “romanços i vituperis”. Vivia en una barraca a la punta de La Calla juntament amb les cabres i les ovelles.

La família davant de la bassa de l'Horta Moreta, l'autèntic nom de can Pelat

A la bassa, els més petits de la família hi van aprendre a nedar.

Can Pelat tenia un pou que, encara avui, es deu conservar en alguna casa. No l'havien vist mai sec. L'aigua sortia cap a una canal per la paret amb un motor que la portava al safareig.

El passatge està construït amb cases tipus Riera que acostumen a ser amb garatge, planta baixa, primera i segona planta. Hi ha set cases, de les quals sis tenen garatge als baixos. Al primer pis hi ha el menjador, cuina i una habitació; i al 2n pis, 3 habitacions i bany. L'última casa només té planta baixa i un pis. Totes les cases tenen pati, jardí, hort, etc., depèn dels usos que cadascú hi ha donat.

El passatge Sant Jaume, fronterer entre els barris de l'Estadi, l'Horta Vermella i Santa Anna

Mare i fill del barri, envoltats de camps de blat de moro, fronterers entre l'Estadi i Santa Anna

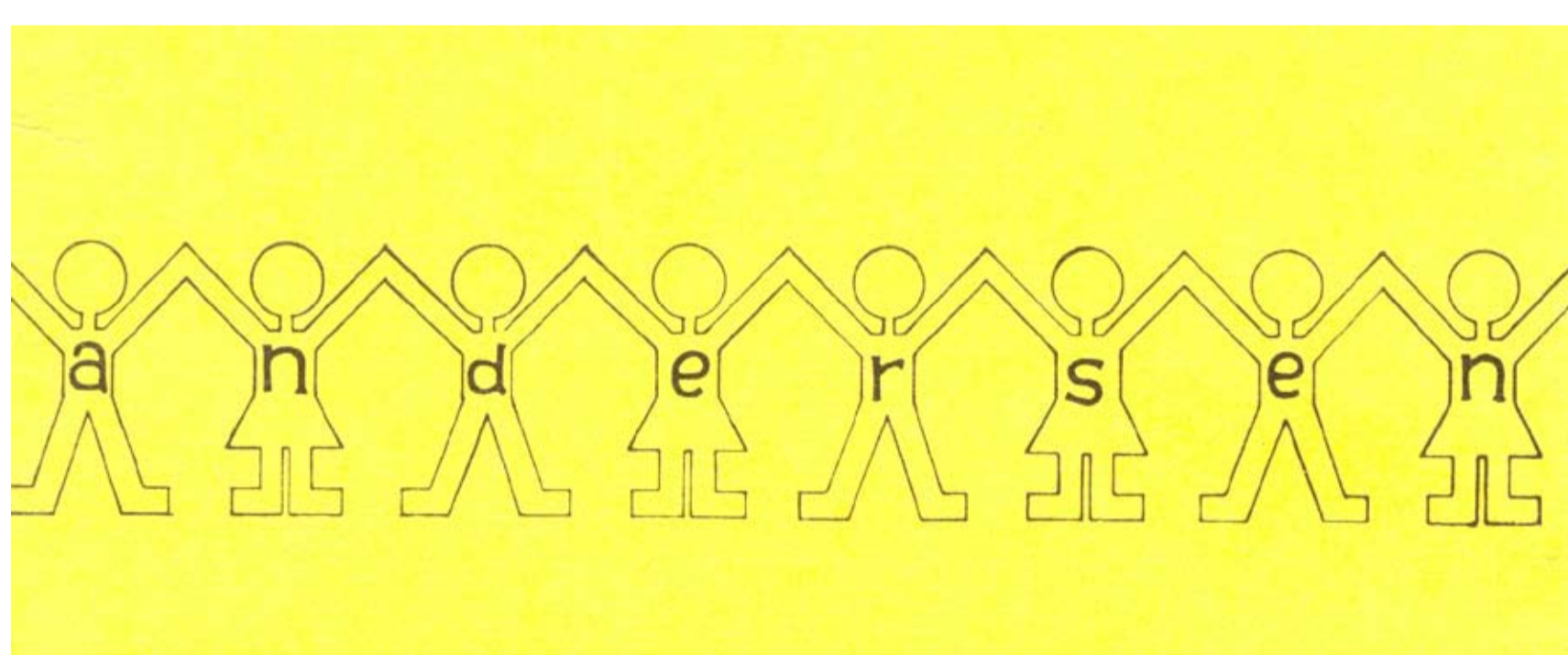
Façana de l'antiga escola Andersen actualment

Quan es va construir l'escola Andersen l'any 1965, el barri de Santa Anna encara no existia. L'escola estava ubicada a l'aleshores barri de l'Estadi, en una caseta d'uns familiars de la primera directora i instigadora del projecte. Hi va romandre entre deu i dotze anys.

Es va obrir per Setmana Santa amb sis alumnes i ja al curs escolar següent en van ser trenta. L'escola utilitzava les instal·lacions de l'Estadi o les del Club Tennis per dur el seu alumnat al pati.

L'Andersen era una escola mixta, laica, catalana i activa. Va servir de model perquè altres escoles de la ciutat agafessin més inquietuds i interès en les noves línies pedagògiques que s'estaven imposant com a alternativa a aquelles més clàssiques.

El primer any que es va obrir l'escola, els cantaires de Santa Anna hi anaven a assajar.

Antic anagrama de l'escola que encara avui es pot entreveure a la façana de l'edifici que ocupava

El Club Tennis Vic data de l'any 1948. No va ser, però, fins al 1960 que es va traslladar a uns terrenys que hi havia a l'Estadi, a l'antic carrer Victòria. Aquesta etapa, de 1960 a 1970, va significar la consolidació del Club.

En aquests nous terrenys qualificats de zona rural, que pertanyien a un conegut promotor urbanístic de la zona, s'hi van construir dues pistes de tennis de terra batuda i una pista de ciment, uns vestidors i una seu social.

La quota dels socis era de 50 pessetes, la completa i 25 pessetes, la mitja quota, que pagaven els menors de 25 anys.

L'entitat volia que el Club Tennis Vic fos modèlic i tenia cura de molts aspectes. Per exemple, el de tenir una bona relació amb el veïnat. Tant era així que pagava una quantitat al pagès arrendatari dels camps veïns en concepte d'indemnització pels desperfectes ocasionats en la recollida de pilotes als seus camps de blat.

(Aquest text és extret del llibre Club Tennis Vic 50 anys d'història, de Santi Ponce)

El Club Tennis Vic i les seves instal·lacions

Carrer de Santa Anna, amb can Pelat a l'esquerra i una fàbrica de pell a la dreta

Segons una veïna, aquesta nau, a la dreta de la imatge, havia produït pots i safates de llauna, abans d'acollir la fàbrica de pell.

A la casa de la foto hi va néixer la segona escola de dibuix de Vic (la primera la va fundar Jaume Balmes i era per a persones grans). La iniciativa va ser d'una veïna que va començar a fer classes de dibuix a les golfes de casa seva l'any 1970-71. Van arribar a tenir fins a 200 alumnes. L'escola es va dir Espurna i el seu anagrama el va fer la coneguda ninotaire del barri, també col·laboradora del projecte. Després d'estar quatre anys a Santa Anna, l'escola es va traslladar a altres llocs de la ciutat fins que finalment es va unir amb l'escola de dibuix de la casa Masferrer.

Al barri també hi va haver, fins fa pocs anys, el Centre Psicopedagògic d'Osona, embrió de l'actual Centre de Salut Mental d'Osona.

Santa Anna

El parc on ara hi ha ubicat el centre cívic de Santa Anna

De bona part de l'enllumenat dels carrers del barri se'n van encarregar uns veïns. Van demanar la instal·lació a una empresa de Vic que els va cobrar 35.000 pessetes. Un veí comenta que dels 46 veïns involucrats, només un no va voler pagar. L'Ajuntament també hi va col·laborar. Tot el que es feia era amb molta bona voluntat ja que no hi havia projectes escrits. Aleshores no hi havia un Pla d'Urbanisme i podies fer-te la casa gairebé on volies i en un carrer sense asfaltar.

Gent del barri treballant a la pista

Les porteries que van dur eren velles i les van haver de rascar, repintar i soldar.

Un veí mecànic comenta que la primera pista que van tenir al barri, va ser gràcies a una sol·licitud que la comissió de festes va presentar a l'alcalde. L'Ajuntament va pagar-ne el material i els veïns la van construir. Ho van fer per trams: un dissabte ho van aixecar i aferrar tot.

També van demanar a l'Ajuntament un parc infantil, que aquell any havien de passar els Reis al barri. Tres dies abans encara no estava enllestit i els veïns van fer un gran esforç per acabar-lo.

Cada any s'organitzava una plantada d'arbres.

Durant un temps, els premis que es donaven als nens i a les nenes durant les festes, també era plantar un arbre. Quan sortien de l'escola els anaven a regar amb la gent gran.

Una plantada d'arbres

Un estand de l'associació de veïns del barri de Santa Anna en una mostra d'entitats de la ciutat

La coral Xicalla sobre un camió

Les cantades duraven molta estona perquè tothom volia que es cantés davant de casa seva. Per a la mainada era molt cansat, per això es desplaçaven amb el camió i actuaven des de dalt.

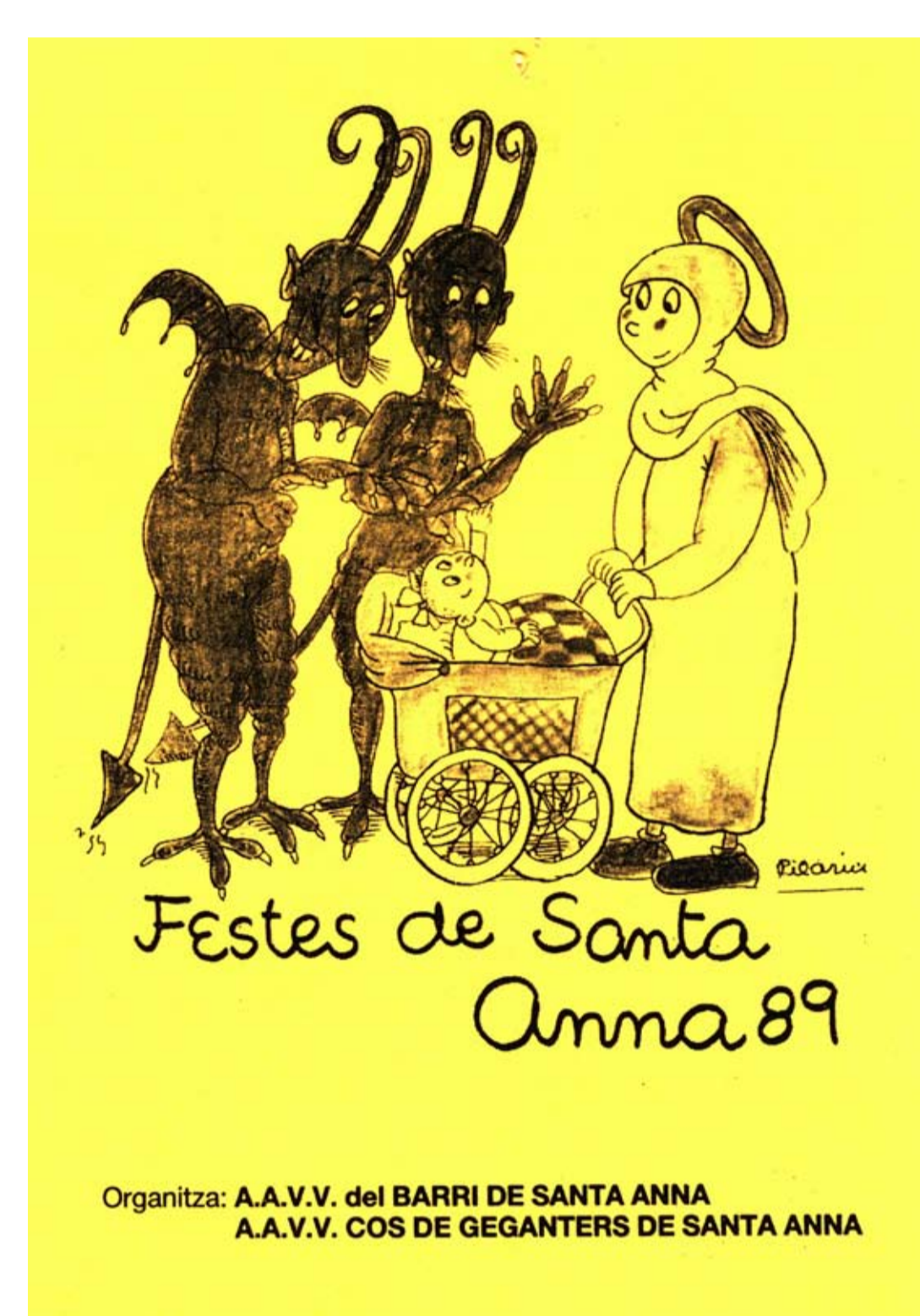
Abans que existís l'associació de veïns, qui organitzava les activitats era la comissió de festes.

Per poder crear l'associació de veïns del barri es va convocar una assemblea i per votacions va sortir escollit un president.

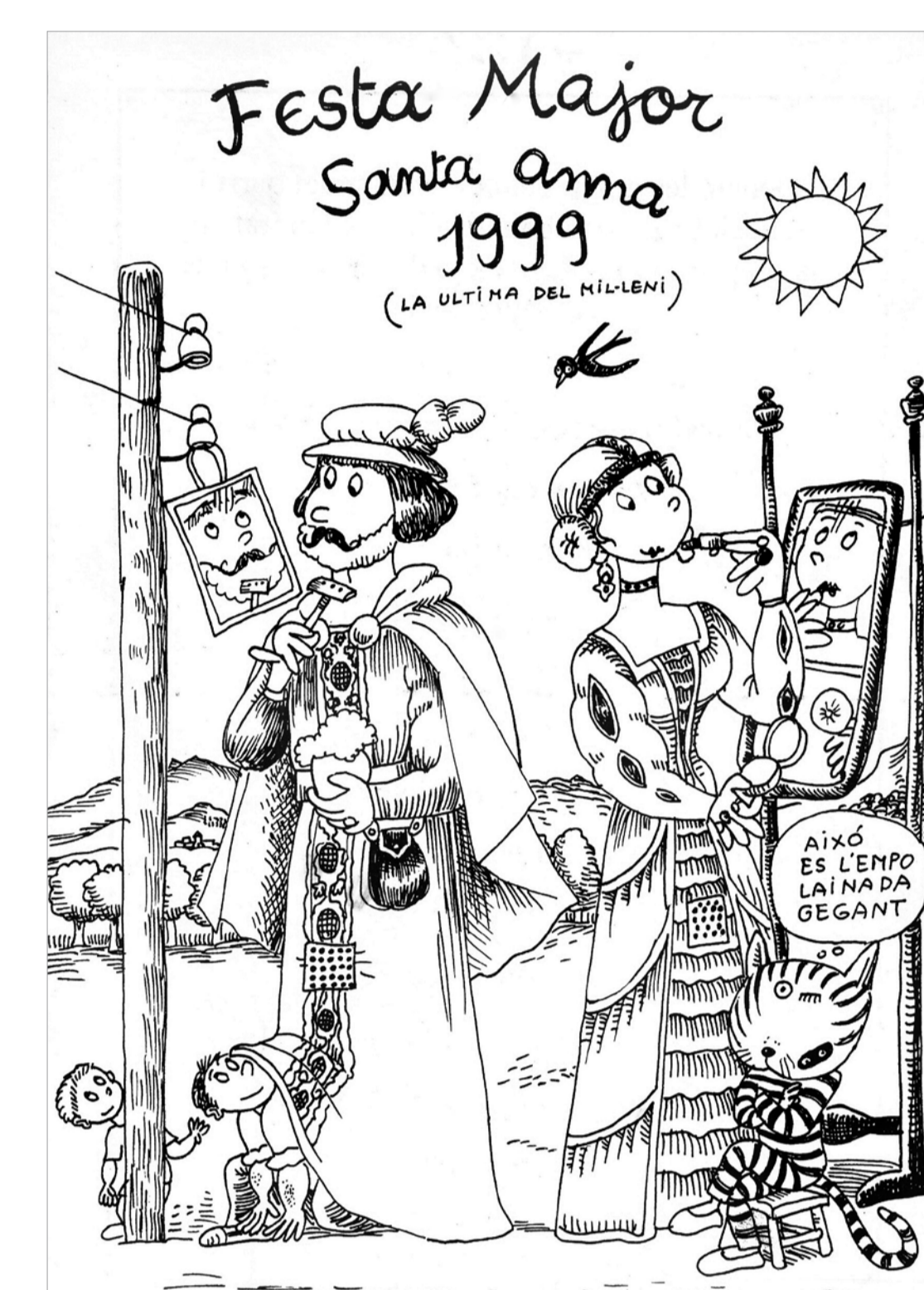
Un veí comenta amb orgull que cada nova junta que sorgia tenia el suport total de l'anterior.

Tothom reconeix i dona valor a la tasca que han fet les diferents persones que han passat per l'AV.

“Hi havia visió de futur per al barri, per això feia molta il·lusió treballar-hi”, comenta un altre veí que va instal·lar-se al barri el 23 d'abril de 1963.

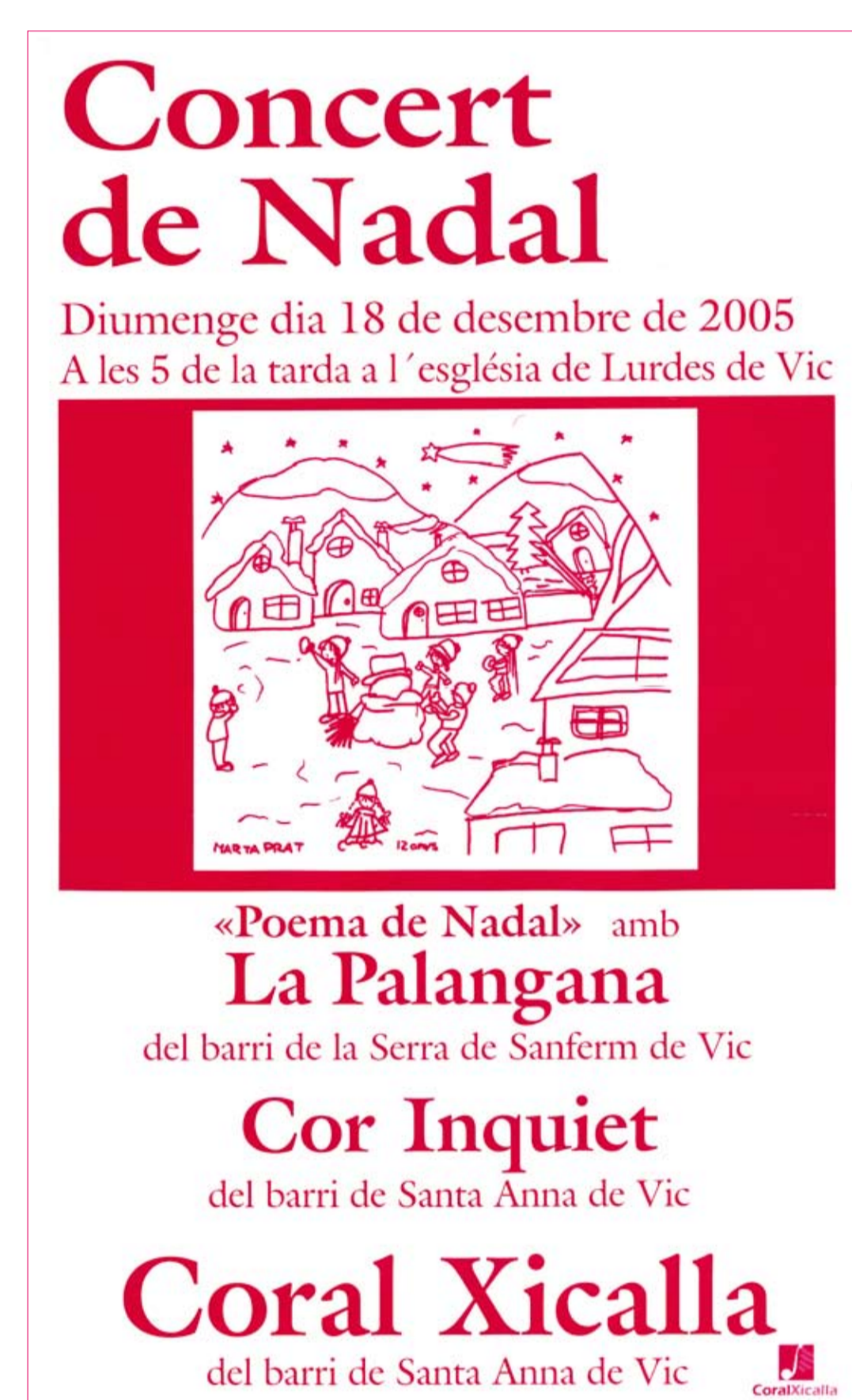
Programes de les festes de Santa Anna

El veïnat organitzava activitats per a la mainada, ja que volien que estiguessin ocupats i no correguessin pel carrer, perquè hi veien perills. Aleshores es començava a parlar de les drogues.

Cantant caramelles pels carrers del barri als anys 70

Programa d'un concert de Nadal de la coral Xicalla

Cantant caramelles al barri amb la boira

20è aniversari de la coral Xicalla, davant del centre cívic

La primera cantada com a coral Xicalla a Malla, l'any 1980

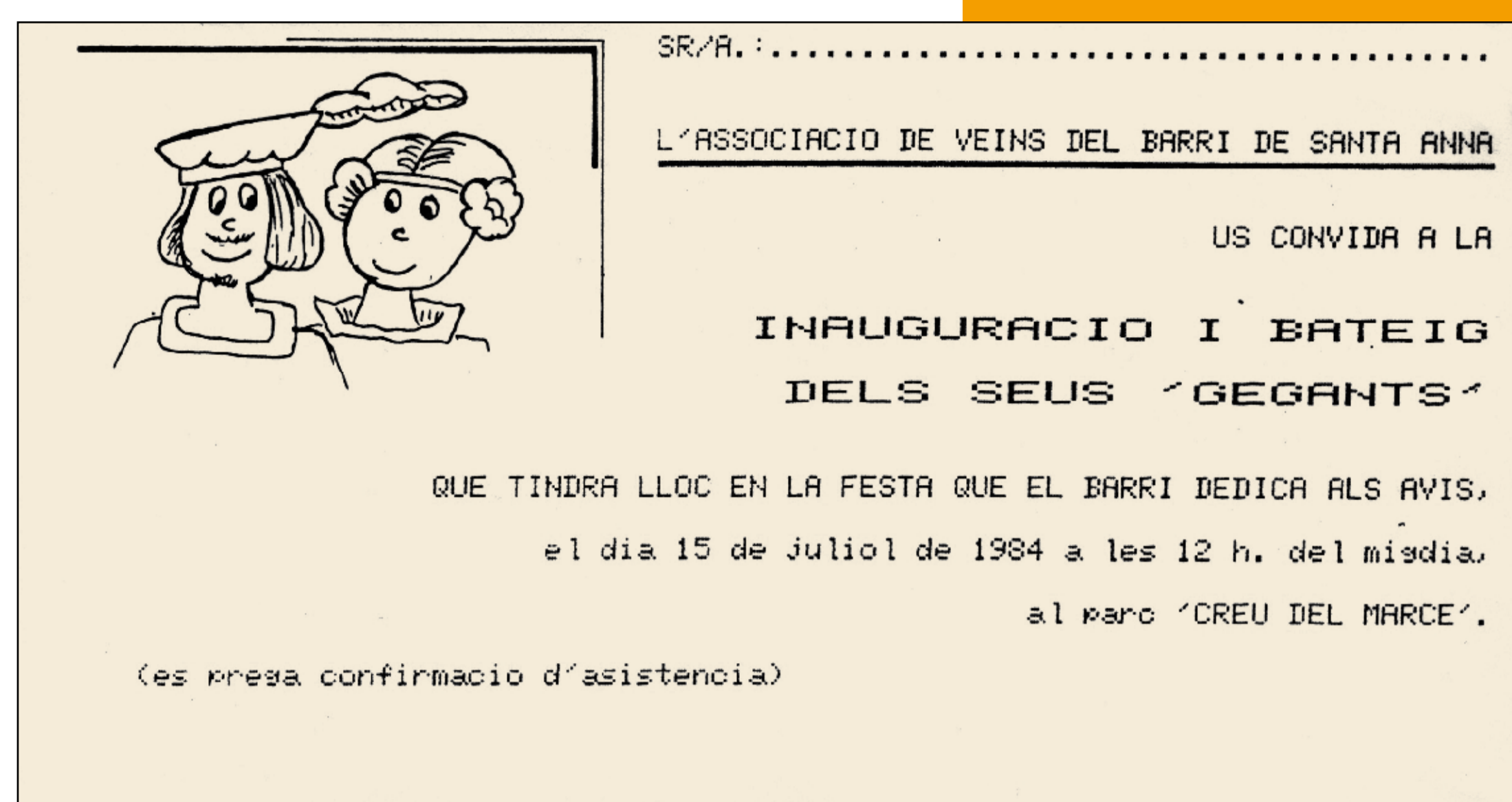
Cantant i fent pastorets per als avis i àvies de les Germanetes dels pobres

Un dia van anar a cantar caramelles a Barcelona. Portaven un rètol que deia Caramelles vigatanes i la gent anava dient que aquella colla donava “Caramelos de Vigo”. Aquell dia en van fer just per pagar l'autobús.

Una veïna recorda que van inaugurar una font. A totes les persones col·laboradores d'aquell esdeveniment, se'ls va donar una caricatura feta per la coneguda ninotaire. El dia de la inauguració de la font en rajava cava.

La coral infantil l'any que ve (2010) farà 30 anys que funciona i ha donat molta vida al barri. Abans eren els cantaires de Santa Anna. La persona que la va fundar els va donar el nom de coral Xicalla. Les dues persones que ara dirigeixen la coral ja en van ser cantaires fa uns quants anys.

Santa Anna

Inauguració i bateig dels gegants

Una veïna va fer les estructures i altres senyores del barri van cosir els vestits.

Inicialment els braços dels gegants eren tubs de plàstic de canaleres. Els feia el llauner del barri. El cos era de DM i hi van fer uns forats perquè no pesés tant i per no suar gaire. Ara són desmuntables per poder carregar-los a la furgoneta.

La geganta i l'estructura del gegant

Retocant la geganta

Els gegants són de l'any 1984. El dibuix dels gegants és de la il·lustradora del barri, i el sistema de motlles per als caps, d'unes altres dues veïnes. La ninotaire anava al garatge d'un veí per acabar-los. Els cabells eren pastetes amb què anaven fent cagarrets amb les mans fines a aconseguir els tirabuixons.

En Xumet, fill dels gegants, és de l'any 2001.

Gent del barri amb les Maries i els Nicolaus

Fotografia amb les persones que van donar el nom als gegants, les persones que els van fer i els portadors. Els gegants duen els noms de la gent de la casa de pagès del Marcé: la Maria i en Nicolau.

Maquillant la geganta

El dia que s'havien de cosir els vestits dels gegants tothom va córrer per fer-los i, el dia que es van acabar els caps, mentre s'assecaven va ploure. Aquest és el motiu per què el gegant té el coll un pèl tort, comenta una veïna.

Els gegants de Santa Anna amb el gegant de Vic, en una fotografia de fa més de 20 anys

Festes del barri

Un dels iniciadors de les festes i el que hi va donar l'empenta, venia del carrer de Gurb. Tenia permís per organitzar sorteigs de Loteria Nacional i fer-ne dècims. Anava casa per casa a vendre'ls, hi carregava alguna cosa i així en feia per les festes. També venia números dels ocells "verdum". Organitzava trobades ocellaires de tot Catalunya.

Foto de joves del barri amb els gegants i els grallers

Els grallers van construir un gat dibuixat per la mateixa autora dels gegants. La missió d'aquesta bèstia era perseguir les noies.

La construcció del gat

Descans dels grallers

Als gegants, els acompanyaven els grallers. Cinc anys més tard van sorgir els bastoners.

Imatge feta des de dalt dels pisos de davant del centre cívic

Una veïna recorda la feïnada que els duia posar les cintes. Ho feien amb una canya de pescar.

El ball de la festa del barri de Santa Anna era un dels més concorreguts. Hi havia una orquestra, cava i coca per a tothom.

Un veí, que traginava les coques, recorda l'olor que li quedava durant uns quants dies a la furgoneta amb què les havia dut cap a la festa.

Una veïna, mirant la fotografia va exclamar: "I quina feïnada escombrar la pista!"

Grallers
de
Santa Anna

Dibuix dels grallers de Santa Anna

Santa Anna

Bicicletada amb disfresses

La bicicletada amb disfresses la varen fer uns quants anys. El recorregut era pel barri. Un any, però, van arribar fins al Remei.

Nens i nenes fent castells de sorra on ara hi ha el centre cívic

Representació de Sant Jordi

L'home, a l'esquerra de la imatge, va ser una ànima per al barri. En morir, se li va dedicar una plaça.

Al carrer de Santa Anna hi ha una escultura d'en Pau Casals perquè uns veïns van demanar a l'Ajuntament de fer-li un homenatge. Recorden que se'n va cuidar un veí, ajudat per voluntaris del barri. Es va fer la primera imatge de terra. A l'escultura hi constava el nom de les persones que hi van col·laborar. Un dia, però, es va trencar i després es va fer de ferro i rajoles de ceràmica. S'hi va gravar un escrit de Maragall. Hi ha, també, un diploma en el qual hi consten els noms de les persones que hi van treballar.

Xocolatada al carrer de Santa Anna

Servint la xocolata desfeta

Un veí recorda com va començar la primera festa a Santa Anna. Algú va comentar de fer una paella d'arròs. Va sortir un altre veí que va dir d'anar a caçar guatlles i un altre, que va dir que portaria els crancs... i amb tots els ingredients que van aportar entre tots, van fer la primera paella.

Un altre veí explica que la primera festa que es va fer al barri va ser l'any 1960, al carrer Tagamanent.

Un any, comenta una altra persona, algú va sortir al carrer amb un tocadiscs i va dir "és Festa Major". La seva vídua comenta que va ser ell qui va introduir la coca de Santa Anna per a la xocolatada de les festes. Avui encara es fa.

Una festa al barri

Veïns disfressats davant el centre cívic

Un any es va fer un simulacre i es va dir que venia el president de la Generalitat de Catalunya. "Vam fer un Polònia reduït", comenta un veí tot rient.

Passejada del porc amb sidecar abans de la matança

Matança del porc

El botiguer de la foto explica que la seva, va ser la primera botiga que hi va haver al barri. Quan ell va arribar-hi, la botiga ja existia. La portaven una família que provenia del barri del Sucre.

És una botiga com les dels pobles, ven de tot i fins fa pocs anys, fins i tot, hi venia aspirines. Avui encara té tiretes o esperit de vi. Diu que no hi va gent de pas i que això li permet "fiar" a la clientela de sempre.

També recorda que els primers anys d'existència del barri no hi havia pastisseria i un senyor del carrer de Gurb venia pa des d'una furgoneta. "Les dones sortien de casa quan passava la furgoneta per comprar-hi el pa".

Una clienta de tota la vida comenta que aquest botiguer és tota una institució al barri i que el seu local és més que un comerç, és un punt social i de trobada. Fa encàrrecs i porta comandes a casa de persones grans que no poden anar a la botiga.

Una altra veïna recorda els primers comerços del barri: una fruiteria al passatge de la Mare de Déu de Núria, una botiga de comestibles que després va ser peixateria-carnisseria, més tard una polleria, un establiment de purificació d'aigües i que actualment és una missatgeria. Ara, de tots aquests comerços, només en queda un.

La botiga més antiga

A la imatge, casament d'una noia al carrer Tagamanent

Celebració de la comunió dels tres fills d'una parella del barri, al taller de la fusteria de la família

La matança del porc al barri es feia al carrer de Santa Anna. Feia moure molta gent, però hi havia trampa perquè les botifarres ja les tenien fetes d'un altre porc mort el dia abans.

Quan es va prohibir i van deixar de fer-la, només ho van continuar a les cases de pagès, amb les condicions sanitàries que s'exigien amb la nova normativa.

Un fuster del barri explica que va arribar a la zona provinent de Malla, l'any 1960. Va aprendre l'ofici i va obrir el taller de fusteria. Després va posar mobles de cuina i més tard va muntar una botiga.

Quan va obrir ho va fer amb comptador d'obres i fins al cap de dos anys no li van concedir l'electricitat. Recorda els problemes que van tenir al principi de construir-se el barri amb la recollida de les escombraries.

Els veïns batejaven els seus fills a l'església de Sant Domènec. Encara no hi havia la parròquia de Lurdes. A mas Joan, una casa de la Serra-de-senferm, els deixaven una sala per fer-hi missa. Allà era on anaven els veïns i veïnes de Santa Anna.

Santa Anna

Un veí que jugava a petanca al Club de Vic va muntar la petanca a Santa Anna. Més endavant, les dues juntes (Santa Anna i Vic) van fer un sol club: Club petanca Vic Santa Anna.

El que actualment és el soci número 1 del club comenta que havien arribat a ser uns 175 socis. Actualment són uns 60.

Havien arribat a organitzar 24 hores de petanca a l'OAR amb majorets incloses. Recorda que una vegada van quedar campions de Catalunya i van anar a fer la final a Tenerife.

El Club petanca Vic Santa Anna (l'escut que porten a la samarreta és la meitat del barri de Santa Anna i la meitat del Vic)

L'equip de petanca del barri

Uns veïns expliquen com van construir les pistes de petanca del barri. Van fer-les amb les pedres que van sortir de les obres que es feien a la plaça d'Osona. També van fer servir travesses de tren que varen demanar a un veí de la plaça Moragas que treballava a l'estació. Algú recorda que jugaven a petanca, de nit, fent llum amb els cotxes.

Els jugadors de petanca amb nens i nenes del barri

Els dos equips de futbol sala

L'equip de la canalla amb unes amigues, als anys 80

La festa de la gent gran va ser la primera que es va fer a Santa Anna l'any 1977 i avui encara es fa.

Al barri hi va haver un gabial i un veí hi tenia ocells, estava ubicat al mateix parc on es feia la missa per als avis.

Un veí recorda que per a la primera festa dels avis, havien de buscar un obsequi per donar a la gent gran. Un veí va portar tot de cosetes que no van agradar a ningú i "ja ens veus corrent cap a Breda a veure que trobàvem per regalar als avis".

Gent gran el dia de la seva festa

Al barri hi havia dos equips de futbol sala. Eren tots amics. Fa anys, al barri s'organitzaven partits de solters contra casats. Tenien patrocinadors que ajudaven en el pagament del vestuari de l'equip.

Un noi que acompanya una senyora gran el dia de la seva festa

Durant molts anys, a la festa dels avis, cada persona gran anava acompanyada del nét o la néta. A la persona que no en tenia, l'acompanyava un infant del barri. Als homes, els acompanyava una nena i a les dones, un nen.

Patinadors i patinadores de Santa Anna i de la Serra-de-senferm

Preparant l'aperitiu per a la festa de la gent gran

Actualment hi treballen unes set o vuit dones i uns quatre o cinc homes. Ho fan a casa d'una veïna.

Fotografia d'un grup de gimnàstica del centre cívic

Una veïna, que viu al barri només des de fa cinc anys, diu que hi estan molt bé. Al centre cívic s'hi fan moltes activitats, com la gimnàstica i també hi van a jugar a cartes cada tarda.